

Starší Tad R. Callister
Generální prezident Nedělní školy

Rodiče – hlavní učitelé evangelia pro své děti

Koneckonců, ideálním prostředím pro výuku evangelia Ježíše Krista je domov.

Ben Carson o sobě řekl: „Byl jsem tím nejhorším žákem z celého pátého ročníku.“ Ben psal jednu test z matematiky se 30 úlohami. Spolužák, který seděl za ním, mu práci opravil a vrátil mu ji. Paní učitelka Williamsonová začala žáky vyvolávat, aby jí nadiktovali počet bodů. Konečně se dostala k Benovi. Z rozpaků svůj počet jen zamumlal. Paní učitelka si myslela, že řekl „9“, a řekla, že pro něj je 9 bodů ze 30 úžasným zlepšením. Spolužák za Benem vykřikl: „Ne devět! ... Nevypočítal správně ... nic.“ Ben řekl, že se chtěl propadnout do země.

V téže době čelila Benova matka Sonya vlastním problémům. Byla z 24 dětí, do školy chodila jen tři roky a neuměla číst. Ve 13 letech se vdala, poté se rozvedla a své dva syny vychovávala v detroitském ghettu. Nicméně byla naprosto soběstačná a pevně věřila, že Bůh jí a jejím synům pomůže, když vykonají svůj díl práce.

Jednoho dne nastal pro ni a její syny zlomový okamžik. Uvědomila si, že úspěšní lidé, kterým doma uklízí, mají knihovny a čtou. Po práci přišla domů a vypnula televizi, na kterou se Ben a jeho bratr dívali. Řekla v podstatě toto: Kluci, díváte se na televizi

až moc. Od této chvíle se můžete podívat na tři pořady týdně. Ve volném čase budete chodit do knihovny, každý týden přečtete dvě knihy a podáte mi o nich zprávu.

Chlapci byli šokováni. Ben řekl, že za celý život nepřečetl jedinou knihu kromě těch, které po něm vyžadovali ve škole. Protestovali, stěžovali si a přeli se, ale vše bylo marné. Poté Ben řekl: „Stanovila pravidla. Ta pravidla se mi nelíbila, ale její odhodlanost pomoci nám zlepšit se mi změnila život.“

A ta změna byla veliká! V sedmé třídě patřil k nejlepším žákům ve třídě.

Získal stipendium na Yaleově univerzitě a poté studoval medicínu na Univerzitě Johnse Hopkinse, kde se ve 33 letech stal primářem pediatrické neurochirurgie a světově proslulým chirurgem. Jak to dokázal? Převážně díky matce, která přestože byla sociálně znevýhodněná, zvelebovala své povolání rodiče.¹

Písma hovoří o roli rodičů – že je jim přikázáno, aby učili své děti „nauce o pokání, víře v Krista, Syna živého Boha, a o křtu a daru Ducha Svätého“. (NaS 68:25.)

Jako rodiče máme být těmi hlavními učiteli evangelia a příklady svých dětí – nikoli biskup, Nedělní škola, Mladé ženy nebo Mladí muži, ale rodiče. Jako hlavní učitelé evangelia je můžeme učít tomu, že Usmíření je mocné a skutečné, a také jejich totožnosti a božskému určení, a tím jim dávat pevné základy, na nichž budou moci stavět. Koneckonců, ideálním prostředím pro výuku evangelia Ježíše Krista je domov.

Zhruba před rokem jsem byl služebně v Bejrútu v Libanonu. Dozvěděl jsem se tam o dvanáctileté dívce jménem Sarah. Její rodiče a dva starší sourozenci se stali členy Církve v Rumunsku, ale později, když bylo Sarah 7 let, se museli vrátit zpět do

své vlasti. Církev nebyla v jejich vlasti zorganizována, neměla tam žádné jednotky, Nedělní školu ani program Mladých žen. Po pěti letech se tato rodina dozvěděla o odbočce v Bejrútu a těsně před mým příjezdem poslala svou dvanáctiletou dceru Sarah v doprovodu starších sourozenců, aby byla pokřtěna. Vedl jsem tam zasvěčující shromáždění o plánu spasení. Sarah se čas od času hlásila a odpovídala na mé otázky.

Po shromáždění jsem k ní přistoupil a s vědomím, že s Církví měla minimální kontakt, jsem se jí zeptal: „Jak to, že jsi znala odpovědi na mé otázky?“ Sarah ihned odpověděla: „Učila mě maminka.“ Ve svém městě sice neměli Církev, ale měli evangelium ve svém domově. Její matka byla její hlavní učitelkou evangelia.

Byl to Enos, kdo řekl: „Slova o věčném životě a o radosti svatých, jež jsem často slyšel svého otce promlouvat, mi pronikla hluboko do srdce.“ (Enos 1:3.) O tom, kdo byl hlavním učitelem evangelia pro Enose, není pochyb.

Pamatuji si, jak můj otec odpočíval u krbu a četl písmo a další dobré knihy a já jsem odpočíval vedle něj. Pamatuji si, že v náprsní kapse košile míval citáty z písem a z Shakespeara a nová slova, která se učil zpaměti. Pamatuji si otázky a diskuse týkající se evangelia, které jsme mívali u večere. Pamatuji si, jak mě otec často brávil na návštěvy ke starším členům – jak jsme zastavovali, abychom pro jednoho koupili zmrzlinu či pro druhého kuře k večeri, nebo jak jeho ruka skrývala při loučení peníze. Pamatuji si na ten dobrý pocit a na touhu být takovým, jako byl on.

Pamatuji si, jak maminka v devadesáti letech v kuchyně něco uvařila a poté s podnosem jídla odcházela. Zeptal jsem se jí, kam

jde. Odpověděla: „Nesu jen nějaké jídlo starším lidem.“ Pomyslel jsem si: „Mami, ty sama jsi starší člověk.“ Nikdy nebudu moci vyjádřit dostatečnou vděčnost za své rodiče, kteří byli mými hlavními učiteli evangelia.

Jednou z nejvýznamnějších věcí, které jako rodiče můžeme dělat, je učit děti moci modlitby, ne jen rutinní modlitbě. Když mi bylo zhruba sedmnáct, klečel jsem u postele a pronášel večerní modlitbu. Aniž bych to věděl, ve dveřích stála maminka. Když jsem skončil, zeptala se: „Tade, prosíš Pána, aby ti pomohl najít dobrou manželku?“

Její otázka mě naprosto zaskočila. To bylo to poslední, na co jsem myslel. Přemýšlel jsem o basketbalu a o škole. A tak jsem odpověděl: „Ne.“ Načež ona odpověděla: „Tak to bys měl, synku; bude to to nejdůležitější rozhodnutí, jaké kdy v životě učiníš.“ Její slova se mi vryla hluboko do srdce, a tak jsem se po příštích šest let modlil, aby mi Bůh pomohl najít dobrou

manželku. A jak skvěle mou modlitbu zodpověděl!

Jako rodiče můžeme své děti učit, aby se modlily o věci s věčnými důsledky – o sílu být morálně čistými v nesnadném světě, být poslušnými a mít odvahu stát za tím, co je správné.

Nepochybuji o tom, že většina naší mládeže pronáší večerní modlitby, ale je možné, že mnohým z nich se nedaří pronášet ranní osobní modlitby. Jako rodiče a hlavní učitelé evangelia to můžeme napravit. Který rodič z dob Knihy Mormonovy by svému synovi dovolil odejít do předních řad bitvy bez náprsního pancíře, štítu a meče, které by ho chránily před potenciálně smrtelnými údery nepřítelů? Ale kolik z nás nechává své děti ráno vykročit ze dveří do toho nejnebezpečnějšího bitevního pole a čelit Satanovi a jeho nesčetným pokušením bez duchovního náprsního pancíře, štítu a meče, jež pocházejí z ochranné moci modlitby? Pán řekl: „Modli se vždy, ... abys mohl porazit Satana.“ (NaS 10:5.) Jako

rodiče můžeme svým dětem pomáhat vstřípit si zvyk a moc ranní modlitby.

Také své děti můžeme učit, aby využívaly moudře svůj čas. Příležitostně budeme muset zakročit, tak jako Sonya Carsonová, a laskavě, ale pevně omezit čas dětí u televize a dalších elektronických zařízení, která v mnoha případech okupují jejich život. Místo toho budeme možná muset přesměrovat jejich čas k produktivnějším činnostem zaměřeným na evangelium. Zpočátku se možná setkáme se vzdorem a reptáním, ale podobně jako Sonya Carsonová musíme mít vizi a držet se jí. Jednou tomu, co jsme udělali, děti porozumějí a budou za to vděčné. Pokud to neuděláme my, tak kdo to udělá?

Všichni se můžeme ptát: dostávají naše děti to nejlepší z našeho duchovního, duševního a tvořivého úsilí, nebo dostávají jen zbytky času a talentů poté, co jsme ze sebe dali všechno církevnímu povolání nebo svému zaměstnání? Nevím, zda v životě, který přijde, přežijí tituly, jakými jsou biskup nebo presidentka Pomocného sdružení, ale vím, že tituly manžela a manželky, otce a matky přetrvají a budou ctěny ve světech bez konce. To je jeden z důvodů, proč je velmi důležité cítit své zodpovědnosti rodiče zde na zemi – abychom se mohli připravit na ještě větší, ale podobné zodpovědnosti v životě, který přijde.

Jako rodiče můžeme postupovat s ujištěním, že Bůh nás nikdy nepustí. Bůh nám nikdy nedá žádnou zodpovědnost, aniž by nám nabídl božskou pomoc – to mohu dosvědčit. Kéž se ve své božské úloze rodiče staneme ve spolupráci s Bohem těmi hlavními učiteli evangelia a příklady svých dětí, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Starší Jörg Klebingat
Sedmdesátník

Přistupte k trůnu Božímu se sebedůvěrou

Využíváním Usmíření Ježíše Krista můžete začít zvyšovat své duchovní sebedůvěru ještě dnes, jste-li ochotní naslouchat a jednat.

Jak byste na stupnici od 1 do 10 ohodnotili svou duchovní sebedůvěru před Bohem? Máte osobní svědectví o tom, že vaše současné oběti jako Svatého posledních dnů jsou dostatečné pro získání věčného života? Můžete si ve svém nitru říci, že je s vámi Nebeský Otec spokojen? Jaké myšlenky by vám přišly na mysl, kdybyste měli mít za minutu osobní pohovor se Spasitelem? Převažovaly by ve vašem sebehodnocení hříchy, výčitky a nedostatky, nebo byste prostě pociťovali radostné očekávání? Podívali byste se Mu do očí, nebo byste uhýbali pohledem? Přešlapovali byste u dveří, nebo byste k Němu přistoupili se sebedůvěrou?

Vždy, když se protivníkovi nedaří přesvědčit nedokonalé, leč snaživé Svaté, jako jste vy, aby se zřekli své víry v osobního a milujícího Boha, zapojí své podlé taktiky, aby vás od Boha co nejvíce vzdálil. Protivník ví, že víra v Krista – taková, která přináší stálý proud láskyplných milosrdenství, a dokonce i mocné zázraky – jde ruku v ruce s osobním ujištěním, že se vždy snažíte zvolit si to správné. Proto se snaží získat přístup do vašeho srdce,

aby vám mohl podsouvat lži – lži o tom, že Nebeský Otec je z vás zklamaný, že Usmíření je nedosažitelné, že ani nemá cenu se snažit, že všichni ostatní jsou lepší než vy, že nejste způsobilí, a tisíce dalších verzí týchž zlých myšlenek.

Dokud budete takovýmto hlasům dovolovat, aby drásaly vaši duši, nemůžete přistoupit k Božímu trůnu s opravdovou sebedůvěrou. Ať děláte cokoli, modlíte se za cokoli nebo máte jakoukoli naději v zázraky, vždycky zbudete dost pochybností o sobě samých, jež budou ukrajovat z vaší víry – ne z vaší víry v Boha, ale z důvěry v sebe sama. Takovýto způsob života podle evangelia není ani příjemný, ani moc zdravý. A hlavně je úplně zbytečný! Zda se rozhodnete to změnit, je pouze a jen na vás.

Rád bych uvedl šest praktických doporučení, která – budete-li jich dbát – rozptýlí tyto zlé hlasy a znovu vám vrátí ono pokojné ujištění a duchovní sebedůvěru, které můžete mít, pokud jen budete chtít. Bez ohledu na to, jak jste se ohodnotili na stupnici od 1 do 10, využíváním Usmíření Ježíše Krista můžete začít zvyšovat své duchovní